

Hij vervolgde zijn weg naar het doodenhuisje en stond weldra

voor de gedaante, die volstrekt geen aanstalte maakte om hem door te laten.

— Zeg eens, mijnheer de geest, sprak Jan, doe mij 't plezier zoo'n beetje ter zijde te gaan, want ik loop niet gaarne door het natte gras, terwijl dit voor u wel eender zal zijn!

De gedaante liet een hollen zucht, doch verroerde zich niet.

— Bij alle Santen en Santinnen! bromde Jan. Wat onwellevende doode! Wacht, heerschap, ik zal u een handje helpen! Dit zeggende sprong

Wacht, heerschap, ik zal u een handje helpen.

hij op de gedaante toe, greep haar vast, tilde haar in de hoogte en wierp haar met vreeselijk geweld op den kerkhofmuur. Een rauwe gil weerklonk en de gedaante zakte ineen op den grond.

— Wat beteekent dat nu, bromde Jan. Ik heb altijd gehoord, dat geesten geen knoken hebben en bij dezen heb ik ze duidelijk gevoeld. Daar wil ik het fijne van weten!

Hij liep naar de gedaante, greep het laken vast en trok het er af.

— Wel, heilige deugd! 't Is Rebbe! Ja, hij is't! Wat ziet de kerel bleek! Er loopt bloed uit zijn mond! Zou hij dood zijn? Ik heb hem toch zoo hard niet op den muur gesmeten! Zou die kerel daar niet eens tegen kunnen?

Dit zeggende knielde hij bij den gevallen neder en legde zijn oor op dezes borst.

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS